

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela Janusza Wiśniewskiego z Komendy Miejskiej Policji w Płocku, Romualda Kinalskiego z Komendy Miejskiej Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 14.01., 28.01.2016 roku sprawy przeciwko **K. K. (1) synowi R. i H. z domu F. vel F. urodzonemu (...) w S.**

obwinionemu o to, że w dniu 07 stycznia 2015r. około godziny 22:40 w miejscowości (...) gm. B. umyślnie rzucił kawałkiem gruzu w okno domu mieszkalnego dokonując wybicia zewnętrznej szyby tego okna powodując straty w wysokości 138,99 zł na szkodę K. S. (1)

- tj. za wykroczenie z art. 124§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **K. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, co stanowi wykroczenie z art. 124§1 kw i za to na podstawie tego przepisu skazuje go, zaś na podstawie art. 39§1 kw odstępuje od wymierzenia kary;
2. na podstawie art. 124§3 kw orzeka wobec obwinionego **K. K. (1)** obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej K. S. (1) kwoty 138,99 zł (sto trzydzieści osiem złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy), stanowiącej równowartość wyrządzonej szkody;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Piotra Modrzejewskiego kwotę 216,00 zł (dwieście szesnaście złotych) wraz z należnym podatkiem VAT według stawki 23% tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu;
4. zwalnia obwinionego **K. K. (1)** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie

uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 2084/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 7 stycznia 2015r. ok. godz. 22.40 K. K. (1) udał się samochodem marki M. o nr rej. (...) do miejscowości G. w gminie B.. Następnie będąc przed posesją nr (...), stanowiącą własność K. S. (1), rzucił kawalkiem gruzu w kierunku okna budynku z zamiarem wybitcia szyb, w wyniku czego zbita została jedna szyba w oknie budynku mieszkalnego. Straty z tego tytułu wyniosły 138,99 zł.

Obwiniony był karany za wykroczenia i przestępstwa (vide k. 91 i 14-15).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków K. S. (2) (vide czas 00:03:51 rozprawy z dn. 28.01.2016r.), A. S. (1) (vide czas 00:12:46 rozprawy z dn. 28.01.2016r., k. 11v), D. A. (1) (vide czas 00:32:52 rozprawy z dn. 28.01.2016r.), K. S. (1) (vide czas 00:22:39 rozprawy z dn. 14.01.2016r.), z kolei wyjaśnieniom obwinionego (vide czas 00:06:08 rozprawy z dn. 14.01.2016r.) i zeznaniom H. K. (1) (vide czas 00:42:25 rozprawy z dn. 14.01.2016r., k. 35) odmówił wiarygodności.

Obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu wskazując, że jest to pomówienie i w ogóle nie było go w miejscu zdarzenia, albowiem odbierał matkę z pracy około godz. 22 w Ś. z Zakładów (...). Również matka obwinionego H. K. (1) zeznała, iż nie jest możliwe by syn dokonał zarzucanego mu czynu, albowiem odbierała ją w tym czasie z pracy, potem zaś do czasu, gdy poszła spać, nie widziała by wychodził z domu.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego i zeznaniom H. K. (1), którzy starali się nieudolnie przekonać Sąd, że obwiniony nie ma nic wspólnego z powyższym zbitciem szyby, podczas, gdy jednoznaczne zeznania K. S. (2), A. S. (1) i D. A. (1) wprost wskazują, iż sprawcą był obwiniony K. K. (1). A. S. (1) opisała okoliczności, w jakich doszło do zbitcia szyby. Chwilę po tym przybiegł jej brat K. S. (2), który wyjrzawszy przez okno zobaczył oddalającego się obwinionego - znanego mu osobiście, rozpoznał też samochód obwinionego stojący w pobliżu. Wprawdzie A. S. (1) nie zawarła z obwinionym wcześniej zażyłej znajomości, jednak знаła go jako znajomego brata i również jednoznacznie przed sądem wskazała, iż to obwiniony dokonał zbitcia szyby, albowiem widziała go oddalającego się do samochodu, nadto rozpoznała również samochód obwinionego. Świadkowie wskazali, iż co prawda zdarzenie miało miejsce w nocy (ok. godz. 22:40), to jednak z uwagi na świecąca się przed posesją latarnię uliczną bez trudu rozpoznali obwinionego, tym bardziej, że wcześniej w godzinach wieczornych był on widziany w G.. Z powyższymi zeznaniami korespondują zeznania D. A. (1). Wprawdzie nie była ona naocznym świadkiem zdarzenia, jednak w czasie, gdy doszło do opisywanego zdarzenia spotykała się z obwinionym, była jego narzeczoną, i jednoznacznie świadek wskazała, iż obwiniony osobiście chępną się przed nią faktem, iż wybił S. szybę z uwagi na zagorzały konflikt między nimi panujący. Również pokrzywdzona K. S. (1) wskazała obwinionego jako sprawcę zbitcia szyby, co przekazała jej syn zaraz po przebudzeniu i usłyszeniu huk zbijanej szyby, zaznaczyła też, iż rozpoznała tego dnia samochód obwinionego jeżdżący przed jej posesją.

Tak więc zeznaniom K. S. (2), A. S. (1) i D. A. (1) oraz K. S. (1) należy całkowicie dać wiarę, albowiem w logiczny sposób przedstawili oni przebieg zdarzeń. Jeśli nawet można dopatrzeć się pewnych nieścisłości w ich zeznaniach, to spowodowane były one upływem czasu oraz silnymi emocjami, targającymi świadkami z uwagi na długotrwały konflikt osobisty istniejący między obwinionym a synem pokrzywdzonej, odciskającym również piętno na bliskich. Zwrócić też należy uwagę, iż Sąd nie kwestionuje twierdzeń obwinionego i jego matki, że tego dnia obwiniony odebrał ją z pracy około godz. 22. Jak wynika z informacji nadesłanej przez pracodawcę H. K. (1), tegoż dnia pracowała ona do godz. 22:06 (vide k. 141). Oznacza to jednak, iż nawet jeśli obwiniony rzeczywiście odebrał matkę z pracy, to nic nie stało na przeszkodzie, by - z uwagi na niewielkie odległości dzielące Ś., D. i G. - miał możliwość odwiedzić ją do domu i

około godz. 22:40 przyjechać pod posesję pokrzywdzonej w G.. Tak więc zeznania matki obwinionego uznać należało za stroniczne - obwiniony mógł przecież wyjść z domu zarówno za jej wiedzą, jak i bez.

Wysokość wyrządzonej szkody ustalono na kwotę 138,99 zł, zgodnie z twierdzeniami pokrzywdzonej popartymi rachunkiem opiewającym na szybę, którą wstawiono w okno w miejsce wybitej (vide k. 6).

Sąd uznał za w pełni wiarygodne i rzetelne wszystkie pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, nie znajdując żadnych przyczyn by je zakwestionować. W szczególności za rzetelną i fachową Sąd uznał opinię biegłego, której sporządzenie zlecono psychiatrze Michałowi Wojciechowskiemu (vide k. 123-126). Z jej treści wynika, iż obwiniony cierpi na reaktywne zaburzenia urojeniowe, aczkolwiek w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu mógł rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż sposób przekazywania przez obwinionego wyjaśnień na rozprawie całkowicie współgra z wnioskami biegłego, albowiem obwiniony skupiał się przede wszystkim na konflikcie z synem pokrzywdzonej, brnąc w swych wyjaśnieniach coraz głębiej w jego szczegóły. Stanowi to również potwierdzenie niewiarygodności jego wyjaśnień w zakresie nieprzyznania się zarzucanego mu czynu, przekonuje zarazem o niewątpliwym sprawstwie obwinionego.

Sąd zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 124§1 kw.

Art. 124§1 kw stanowi, iż karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny podlega ten, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

W dniu 07.01.2015r. K. K. (1) rzucił kawałkiem gruzu w okno budynku K. S. (1) i spowodował wybite szyby, co oczywiście uznać należy za uszkodzenie cudzej rzeczy. Wyrządzona tym czynem szkoda niewątpliwie nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia, albowiem pokrzywdzona w związku z naprawą okna poniosła nakłady w kwocie 138,99 zł. Stwierdzić należy także na podstawie przeprowadzonych dowodów, iż obwiniony przyjechał przed posesję pokrzywdzonej z bezpośrednim zamiarem dokonania wybitcia szyby i zamiar ten realizowali rzucając kawałkiem gruzu.

Przy wymierzaniu obwinionemu kary, Sąd miał do dyspozycji karę aresztu, karę ograniczenia wolności albo grzywnę. Z kolei z mocy art. 39§1 kw z uwagi na charakter i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy (zażarty konflikt z synem pokrzywdzonej, który obwiniony wręcz ciągle eskaluje, do czego oczywiście przyczynia się jego stan zdrowia) - Sąd miał możliwość zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary. I z tej ostatniej możliwości Sąd postanowił skorzystać, albowiem stan zdrowia psychicznego obwinionego, zdaniem Sądu, nakazuje szczególnie łagodne potraktowanie obwinionego.

Sąd zdecydował zaś orzec środek karny wobec obwinionego. Niezależnie od pobudek, które kierowały obwinionym, jak też niezależnie od stanu jego zdrowia, oczywiście zasadne i konieczne jest naprawienie wyrządzonej przez niego materialnej szkody. Stąd też Sąd zasądził od obwinionego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 138,99 zł, stanowiącą równowartość wyrządzonej szkody

W niniejszej sprawie dla obwinionego ustanowiono obrońcę z urzędu, w związku z czym Sąd zobowiązany był rozstrzygnąć o wynagrodzeniu obrońcy, albowiem nie zostało ono zapłacone. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dn. 28.09.2002r. w sprawie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Zgodnie zaś z § 14 ust. 2 pkt 2 tego rozporządzenia stawka minimalna za obronę w postępowaniu w sprawach o wykroczenia wynosi 180 zł, która zgodnie z § 16 podlega podwyższeniu o 20% za każdy kolejny dzień rozprawy. Dlatego też zasądzono kwotę 216 zł wraz z należnym podatkiem VAT.

Sąd odstąpił od obciążania obwinionego kosztami postępowania, wzięwszy pod uwagę fakt, iż obwiniony nie pracuje zarobkowo.